

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

MẾN TÀI HÀO KIỆT, CHỈ ĐIỂM VÕ CÔNG

Hắn nghĩ cách để Triệu Bán Sơn bỏ vụ này đi mới khỏi lo về sau, liền đáp :

-Triệu Tam Gia ! Tam Gia anh hùng hảo hán quang minh lỗi lạc. Người ta thường nói " Đặt điều đúng phương pháp có thể lừa được cả người quân tử ". Phen này Tam Gia mắc lừa Tôn Cương Phong rồi.

Triệu Bán Sơn ngạc nhiên hỏi :

-Sao ? Sao lại mắc lừa ?

Trần Vũ đáp :

-Nguyên phái Thái Cực ở phủ Quảng Bình, tổ sư gia có ba người đệ tử. Tôn sư bá là Đại đệ tử, Tiên phụ thứ nhì, Lữ sư thúc thứ ba. Ba vị sư huynh đệ này không hòa mục với nhau. Cái đó Triệu Tam Gia biết chưa ?

Triệu Bán Sơn không rõ nội vụ nhưng nghĩ mình đã dúng tay can thiệp vào việc môn hộ nhà hắn mà nhất thiết chẳng hiểu gì không khỏi đuối lý.

Lão liền hỏi lại :

-Thế thì làm sao ?

Trần Vũ đáp :

-Lữ sư thúc là một tay hảo thủ tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Tông phái Thái Cực, tại hạ rất kính ngưỡng lão nhân gia. Lão nhân gia là giáo sư trong Định Vương Phủ nhưng chỗ bí ẩn về Thái Cực Quyền không truyền thụ cho Vương gia. Định Vương bản tính hiếu võ thấy lão nhân gia có ý dấu diếm dĩ nhiên trong lòng không thích. Vương Gia đã hỏi mấy lần, Lữ sư thúc bị bức bách quá phải từ chức. Thế rồi Định Vương tìm tại hạ tới để giải thích Âm Dương Quyết, Loạn Hoàn Quyết gì đó trong Thái Cực Quyền. Nhưng tiên phụ lại qua đời sớm, chưa truyền thụ thì tại hạ hiểu làm sao được ? Định Vương liền bắt tại hạ đi hỏi Lữ sư thúc.

Triệu Bán Sơn nghĩ thầm :

-Hai phe Nam Tông và Bắc Tông phái Thái Cực Môn đều có chỗ bí ẩn võ công về bản môn không được truyền ra ngoài. Lữ Hy Hiền không chịu truyền thụ bí quyết có thể là sự thực.

Lão lẩm nhẩm gật đầu.

Trần Vũ vẻ mặt tỏ ra rất thành khẩn nói tiếp :

-Tại hạ vâng lệnh Vương gia cùng ba vị đương sai đến nhà Lữ sư thúc. Khi ấy Lữ sư thúc mắc bệnh, can hỏa vượng quá, chỉ nói hai, ba câu đã hạ độc thủ với tại

hạ. Triệu Tam Gia thử nghĩ coi. Võ công tầm thường của tại hạ có thể sát hại một tay hảo thủ đệ nhất ở môn phái Thái Cực ở Quảng Bình được không ?

Triệu Bán Sơn hỏi :

-Thế thì Lữ lão gia làm sao mà chết ?

Trần Vũ đáp :

-Sư thúc đã mang bệnh, tại hạ nói năng có điều nặng lời một chút, lúc sau sư thúc đờm đút lên cổ, trượt chân té xuống, tại hạ vội cấp cứu nhưng không kịp nữa.

Nhưng câu này sơ hở rất nhiều. Triệu Bán Sơn toan bài bác thì Lữ tiểu muội đã la lên :

-Gia gia bị hấn đánh chết. Hấn đánh chết...

Thị chưa kịp dứt câu thứ hai. Trần Vũ bóp cổ chặt hơn khiến thị phải dừng lại.

Triệu Bán Sơn tức giận quát hỏi :

-Người bảo Lữ sư thúc mang bệnh nặng, sao không đánh lại y ? Hơn nữa thằng nhỏ con Lữ lão gia không thù oán gì với người sao người cũng giết kẻ vô tội ? Buông tay ra !

Trần Vũ đáp :

-Triệu Tam Gia ! Tam Gia ở ngoài muôn dặm làm sao mà biết được việc trong môn hộ tại hạ ? Tại hạ khuyên Tam Gia mình hãy quét nhà mình cho sạch là hơn.

Hấn vừa nói vừa từ từ tiến ra cửa.

Triệu Bán Sơn mắt dờn tóe lửa nhưng thấy Trần Vũ thủ đoạn tàn độc, nếu xông lại cản trở e nguy hại đến tính mạng Lữ tiểu muội.

Con nhỏ này tuy còn bé nhưng tính rất kiên nghị. Tấm thân cô út đã vượt đường xa muôn dặm chịu hết mọi sự cay đắng tìm đến Hồi Cương. Cuộc lữ hành gian lao đó đừng nói một đứa nhỏ cô đơn mà ngay cả trang hán tử cường kiện bạt thiệp cũng không phải chuyện dễ dàng.

Triệu Bán Sơn quyết định dứng tay can thiệp vào vụ này cố nhiên vì Tôn Cương Phong chặt tay uỷ thác nhưng cũng phần nữa vì lòng hiếu thảo của cô bé. Lão cùng thị đồng du ở với nhau lâu ngày nên coi thị chẳng khác con ruột.

Trần Vũ chỉ lùi thêm mấy bước là ra tới cửa sảnh đường. Triệu Bán Sơn có tài phóng ám khí mà không dám phát ra. Lão tính thầm trong bụng :

-Nếu mình dùng cây xà đầu trùy thật nặng thì chỉ cần đánh một cái là hấn toi mạng nhưg trước khi lâm tử hấn đẩy mạnh tay một chút. Tiểu muội cũng không sống được.

Lại thấy Trần Vũ lùi thêm một bước. Giữa lúc ấy ngọn đèn hồng đặt lên nhà kết thành hoa đăng nổ tách một tiếng. Ngọn đèn tối đi rồi lại sáng bừng sau Trần Vũ đột nhiên thêm một lão già.

Lão già giơ hai tay lên trước ngực nhưng chỉ có hai cái xương cụt ngùn. Bàn tay đã chặt tầy từ cổ tay. Lão người cao và gầy. mình mặc trường bào vải xanh. Gương mặt xám xịt coi gồm khiếp.

Trần Vũ hấy quần hào chăm chú nhìn phía sau hấn, vẻ mặt đều ra chiều quái dị, bất giác hấn quay đầu ngó lại.

Đột nhiên người kia giơ hai khúc xương cụt đến trước mặt hấn.

Trần Vũ giật mình vội né tránh, la lên :

-Tôn sư bá ! Sư bá đây ư ?

Người kia không lý gì đến hấn, vén áo trường bào, tiến lên một bước nhìn Triệu Bán Sơn lạy xuống nói :

-Triệu Tam Gia ! Ân tình của Tam Gia Tôn Cương Phong này đành chờ khiếp sau hãy xin báo đền.

Triệu Bán Sơn vội đáp lễ nhưng hai mắt vẫn không dời khỏi Trần Vũ. Trần Vũ vội lùi lại hai bước, toan cắp Lữ tiểu muội bước qua ngưỡng cửa nhưng Tôn Cương Phong lạng mình một cái, tranh tiên bít lối quát :

-Vào đi !

Trần Vũ hỏi :

-Sư bá có nhường lối hay không ?

Tôn Cương Phong đáp :

-Người đã giết hại người ở Lữ gia, Tôn mỡ cũng không muốn sống nữa.

Lão quay lại nhìn Triệu Bán Sơn nói :

-Triệu Tam Gia ! Trần gia đây nói gì tại hạ đứng ngoài đã nghe rõ hết, toàn là lời bịa đặt. Lữ sư đệ vì Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết mà chết về tay tên gian tặc này.

Triệu Bán Sơn nghếch mắt ngó Trần Vũ háng đặng nói :

-Té ra Trần gia đã nghiên cứu tinh thâm hai môn đại bí quyết của bọn ta. Bây giờ ta muốn lĩnh giáo.

Tôn Cương Phong đáp :

-Không phải thế. Trần gia biết Thái Cực Quyền của chúng ta có chín đại bí quyết mà Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết là mấu chốt về quyền pháp. Đáng tiếc phụ thân hấn qua đời sớm quá, chưa kịp truyền thụ cho hấn. Hấn tìm trăm phương ngàn kế yêu cầu tại hạ cùng Lữ sư đệ thổ lộ như anh em tại hạ biết hấn tâm thuật bất chính nên không chịu nói. Thế rồi hấn dùng thế lực của Địch Vương Gia để áp bức. Lữ sư đệ mang bệnh, đang đem sắn đến trước giường bệnh nắm lấy thằng con độc nhất của Lữ sư đệ bảo lão nếu không chịu thổ lộ Loạn Hoàn Quyết là hấn chém giết đứa nhỏ.

Lão quay sang hỏi Trần Vũ :

-Ta nói vậy là chân hay giả ?

Trần Vũ sắc mặt xám xanh, không nói nửa lời. Trong lòng hắn vừa kinh hãi vừa tức giận vì đã sắp thoát thân thì lão họ Tôn lại đến phá đám.

Tôn Cương Phong nghẹn ngào nói tiếp :

-Thế là thằng nhỏ thông minh, lanh lợi chết dưới lưỡi cương đao của hắn. Lữ sư đệ đeo bệnh cũng dật liều mạng rồi bị hắn sử Vân Thủ công phu kéo dài cuộc đấu. Lữ sư đệ công lực kiệt phải bỏ mạng. Triệu Tam Gia ! Tôn Cương Phong biết mình làm chướng môn, đã tuổi già lại bất tài. Phe Bắc Tông lâm vào tình trạng nhân vật điêu linh. Hiện giờ chỉ còn họ Trần đây là bản lãnh hơn hết. Tôn mỡ đành mặt dày xin Nam Tông giữ công đạo.

Lão quay lại ngó Trần Vũ nói tiếp :

-Trần đại gia ! Những lời Tôn mỡ nói đây chẳng có nửa câu nào vu oan cho cho Trần gia.

Triệu Bán Sơn đây lòng nghĩa phần rảo bước tiến lại nói :

-Muốn học bí quyết về quyền thuật thì từ cổ chí kim phải cầu thầy, chẳng ai lại hành động cầm thú như người.

Trần Vũ quát :

-Biết điều thì đứng yên đó.

Hắn nói rồi riết tay thêm một chút. Lữ tiểu muội ọc lên một tiếng.

Triệu Bán Sơn quả nhiên phải dừng bước không dám cử động nữa.

Trần Vũ đồng dục :

-Họ Triệu Vương Kiếm Anh ! Lão muốn kiếm tat hi đến phủ Phúc công tử ở Bắc Kinh. Bữa nay xin lão bảo dùm họ Tôn hãy nhường lối.

Triệu Bán Sơn không sao được, nhìn Tôn Cương Phong hỏi :

-Tôn sư huynh ! Bữa nay chúng ta đành tha hắn một phen sao ?

Tôn Cương Phong bần chồn ấp úng hỏi lại :

-Triệu Tam Gia bảo bữa nay... bữa nay tha... tha hắn ư ?

Triệu Bán Sơn đáp :

-Sư huynh ! Sư huynh cứ yên lòng. Triệu mỡ đã dính vào vụ này nhất định làm cho có thủy có chung.

Tôn Cương Phong nóng nảy không nói nên lời, miện lấp bắp :

-Tam Gia... Tam Gia...

Triệu Bán Sơn nói :

-Cứ nhường lối cho hắn đi. Triệu mỡ mà không lo liệu xong vụ này sẽ chặt hai tay để trả lại Tôn huynh.

lão nói mấy câu như đinh đóng cột. Tôn Cương Phong đành tránh sang một bên, mắt hằm hằm nhìn Trần Vũ đầy vẻ oán độc.

Trần Vũ bụng bảo dạ :

-Bữa nay mà ta thoát nạn thì lập tức xa chạy cao bay. Vòm trời bát ngát làm gì chẳng có chỗ dung thân ? ta tìm chốn mai danh ẩn tích thì hẳn kiếm hàng trăm năm cũng không thấy.

Nét mặt lộ vẻ đắc ý, hẳn bảo Triệu Bán Sơn :

-Triệu Tam Gia ! Sau này chúng ta còn có ngày tái hội., Topon sư bá nói đúng. Tại hạ thực tình muốn học Loạn Hoàn Quyết và Âm Dương Quyết của Thái Cực Môn. Tam Gia đến Bắc Kinh, tiểu đệ xin Tam Gia chỉ điểm.

Trần Vũ háng đặng một tiếng không nói gì nữa.

Trần Vũ không dám xoay mình, cấp Lữ tiểu muội đi giựt lùi từng bước, lúc qua bên Tôn Cương Phong hẳn mỉm cười rồi hoa chân bước qua ngưỡng cửa.

Hồ Phi sau khi đấu chưởng cùng Vương Kiếm Anh vẫn đứng đó chú ý lắng nghe câu chuyện giữa ba người là Triệu Bán Sơn, Trần Vũ và Tôn Cương Phong. bây giờ gã thấy Trần Vũ nhờ xảo kế sắp thoát thân liền nghĩ bụng :

-Triệu Tam Gia đã giúp đỡ ta. Bây giờ lão gặp việc nan giải khi nào ta lại bỏ mặc lão được ?

Đầu óc gã rất minh mẫn mà tính lại gan kỳ. Gã vừa động tâm đã nghĩ ngay được kế hoạch. Gã vận khí cho bọt nước tiểu đu vào đường rồi dừng lại. Gã thấy Trần Vũ sắp bước qua cửa đột nhiên cầm ghế đứng lên nói :

-Trần Vũ ! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Trần Vũ ngăn người ra nhưng chẳng coi thằng nhỏ vào đâu không thèm để ý đến.

Hồ Phi đặt ghế xuống trước mặt hẳn, nhẩy lên cởi quần đột nhiên đi tiểu cho nước đá bắn vào mặt hẳn.

Trần Vũ vừa nóng nảy vừa tức giận không kịp suy nghĩ vội giơ tay trái lên che trước mặt để nước tiểu khỏi bắn vào. tay mặt hẳn cầm trủy thủ đâm tới trước ngực Hồ Phi.

Hồ Phi trước khi cởi quần đã dự bị sẵn. Gã thấy trủy thủ phóng tới, hai tay vịn lấy thành ghế nhẩy vọt lên không. Cái ghế đã nhằm đầu hẳn đè xuống.

Trần Vũ giơ tay lên gạt, miệng quát mắng :

-Quân tiểu tặc này !

Hồ Phi chân chưa hạ xuống tới mặt đất đã lao về phía trước ôm lấy Lữ tiểu muội lăn ra xa nửa trượng.

Trần Vũ cả kinh vọt tới cướp lại.

Hồ Phi vung chân đá móc rồi đứng dậy thi triển công phu “không thủ đoạt bạc nhân”, cướp lấy đao trủy thủ trong tay đối phương.

Trần Vũ biết là có điều bất tiện không dám ham đánh đâm mạnh một đao, lập tức xoay mình ra khỏi sảnh đường nhưng gặp Triệu Bán Sơn hai tay chấp đũa sau lưng, thần oai lẫm liệt đứng đó.

Hồ Phi cười khan khách nói :

-Tại hạ chưa phóng hết bọng nước tiểu.

Biến diễn này dĩ nhiên Triệu Bán Sơn không ngờ tới mà còn ra ngoài sự tiên liệu của mọi người trong sảnh đường. Khi quần hùng hiểu rõ chỗ dụng ý của gã thì Lữ tiểu muội đã được giải cứu. Trần Vũ bị hãm vào trùng vi.

Thương Lão Thái nhìn diễn biến càng thêm căm hận. Vương thị huynh đệ cũng ghen ghét.

Mã Hành Không ngấm ngầm bẽn lẽn.

Ân Trọng Tường cũng tức giận lắm nhằm mắng thăm.

Nhưng bất luận là ai dù hận hay ghen, dù bẽ bàng hay thóa mạ cũng đều khâm phục Hồ Phi, miệng lẩm bẩm :

-Nếu không có thằng nhỏ này dùng xảo kế thì sao ngăn chặn được Trần Vũ ?

Triệu Bán Sơn trong lòng rất lằm lằm cảm kích Hồ Phi nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì. Lão nhìn Trần Vũ lạnh lùng nói :

-Trần gia ! Các hạ muốn học Loạn Hoàn Quyết, Âm Dương Quyết mà sát hại hai nhân mạng thực là không đáng. Hai thiên bí quyết đó ở trong Thái Cực môn chẳng có chi trân kỳ. Triệu mỗ bất tài cũng còn nhớ cả, Trần gia đã nói muốn thỉnh giáo Triệu mỗ thì bữa nay Triệu mỗ truyền cho cũng chẳng hề gì.

Quần hào ngẩn người ra nghĩ bụng :

-Trần Vũ đã khó lòng trốn khỏi tay lão mà sao lão còn đưa ra phán quyết này ?

Triệu Bán Sơn lại nói tiếp :

-Triệu mỗ lại nói Loạn Hoàn Quyết cho Trần gia nghe, Trần gia ghi nhớ lấy.

Rồi lão lớn tiếng đọc :

Loạn hoàn thuật pháp tối nan thông

Dưới trên tùy hợp diệu vô cùng

Hãm địch vào sâu vòng rối loạn

Bốn lạng nhắc nổi cả ngàn cân

Thủ cước đưa lên ngang rồi dục

Loạn hoàn trong chưởng bỗng thành

Muốn biết nơi đâu là ảo diệu ?

Phát lạc cho đang tức thành công

Lao đọc tám câu này ra, Tôn Cương Phong và Trần Vũ ngơ ngác nhìn nhau không thốt nên lời.

Nguyên tám câu trên thơ chẳng ra thơ, ca chẳng ra ca. Chính là Loạn Hoàn Quyết trong Thái Cực Môn.

Trần Vũ hồi còn nhỏ phảng phất đã nghe phụ thân đọc tới nhưng không hiểu chỗ ảo diệu bên trong. Hắn không ngờ Triệu Bán Sơn lại ngang nhiên đọc ra, hắn đánh bạo gác chuyện sống chết ra ngoài nói :

-Nhưng ý nghĩa trong Loạn Hoàn Quyết thế nào ? Xin Tam Gia chỉ điểm được chăng ?

Triệu Bán Sơn đáp :

-Theo công phu của Thái Cực Môn thì lúc ra chiêu quyền thành vòng tròn nên gọi là Loạn Hoàn. Quyền chiêu tuy có hình nhất định nhưng biến hóa lạ người. Thủ pháp tuy đều thành vòng tròn nhưng có cao có thấp, có tiến có thoái, có ra có vào có công có thủ, mỗi thứ một khác. Vòng có vòng nhỏ vòng to, vòng ngang vòng dọc, vòng ngay vòng chệch, vòng hữu hình vòng vô hình. Khi lâm địch cần lấy lớn khắc nhỏ, lấy tà khắc chính, lấy vô hình khắc hữu hình. Mỗi chiêu phát ra phải ngầm vận hoàn kinh.

Lão vừa nói vừa vạch những hình tròn các thứ vòng.

Triệu Bán Sơn nói tiếp :

-Ta lấy hình vòng có lực để đẩy địch nhân vào vòng vô hình. Khi ấy muốn tả thì tả, muốn hữu thì hữu. Lại lấy sức nhỏ ở mé tây phát động sức nanh ngàn cân, dùng thụ lực đánh xuống hoành lực của đối phương.

Lão nói quyền lý một cách minh bạch, ai cũng hiểu được mà thực ra rất chí lý.

Quần hùng trong sân đường đều là những tay hảo thủ về võ học nghe lão nói đều chú ý lắng tai.

Ai cũng biết nghe được một vị võ học danh gia giải thích quyền lý là một cơ hội may gặp chứ không phải cầu mà được.

Ban đầu bọn Vương thị huynh đệ, Thương Lão Thái, Mã Hành Không, Ân Trọng Tường nghe Triệu Bán Sơn giảng bí quyết về Thái Cực Quyền chưa lộ vẻ thiết tha nhưng sau càng nghe càng thấu triệt. Nhiều vấn đề nguy nan chứa trong lòng từ thuở nhỏ, sư phụ giải không thông tự cho mình nghĩ không ra, thì nay Triệu Bán Sơn chỉ nói một vài câu là rõ rệt.

Triệu Bán Sơn giảng xong Loạn Hoàn Quyết rồi nói :

-Bí quyết chỉ có mấy câu nhưng vòng chệch, vòng vô hình sử dụng hay trật, phát điểm chuẩn đích hay không chuẩn đích lại là công phu rèn luyện cả một đời. Trần gia có hiểu không ?

Trần Vũ suốt đời ao ước Loạn Hoàn Quyết thì bữa nay được nghe và hiểu rõ. Hắn biết chỉ cần cố công khổ luyện mười mấy năm nữa là có thể thành võ học đại sư. Bất giác lòng mừng hớn hở, hắn lại hỏi :

-Còn Âm Dương Quyết thế nào ? Triệu gia cho nghe được chăng ?

Triệu Bán Sơn đáp :

-Âm Dương Quyết cũng là tám câu ca. Trần gia ghi nhớ lấy.

Trần Vũ ngưng thần lắng nghe chẳng khác gì ngày trước được sư phụ truyền thụ võ công. Hấn buột miệng đáp :

-Dạ ! Đệ tử xin dụng tâm ghi nhớ.

Câu nói ra khỏi cửa miệng, hấn chợt tỉnh ngộ bất giác mặt đỏ bừng lên. Nhưng quần hùng đều chú ý vào việc Triệu Bán Sơn giảng võ chẳng ai để tâm đến lời nói và cử động của hấn.

Triệu Bán Sơn lại đồng dục đọc :

Thái Cực Âm Dương thiếu nhân tu
Thôn thổ khai hợp vấn cương nhu
Chính ngưng thu phóng nhiệm quân tẩu
Động tĩnh biến lý hà tu sâu ?
Sinh khắc nhị pháp tùy trước dụng
Thiệm tiến toàn tại động trung cầu
Khinh trọng hư thực xạ đích thị ?
Trọng lý hiện khinh vật sao lưu.

Khẩu quyết này Trần Vũ đã được nghe qua nhưng hấn cũng không hiểu nghĩa gì hết dụng tâm ghi nhớ.

Triệu Bán Sơn vừa ra chiêu thức vừa nói :

-Vạn vật đều chia thành âm dương. Trong quyền pháp, âm dương gồm có chính phản nhuễn ngạc, cương nhu, thân triển, Thượng hạ, tả hữu, tiền hậu vân vân. Ruỗi ra là dương, co lại là âm. Thượng là dương, hạ là âm... Xoè tay ra dùng thôn pháp làm đều, vận cương kinh tiến đánh như rấn húp đồ ăn. Nắm tay lại lấy thể pháp làm gốc, dùng nhu kinh hãm người như trâu nhả cỏ, cần phải lạnh lùng cấp bách, mau lẹ. Còn về chính thì có bốn chính diện, ngưng có bốn góc. Lúc lâm địch mình cần lấy chính đối để xông vào chỗ ngưng của địch. Nếu chính đối chính cũng như cứng đối cứng là thí mạng. Mình tuổi nhỏ sức yếu, công lực không bằng đối thủ tất phải thất bại.

Hồ Phỉ từ nãy tới giờ cũng ngưng thần nghe lão giảng giải quyền lý. Gã nghe tới đây, trong lòng run lên, tự hỏi :

-Chẳng lẽ lão nói những câu này để ta nghe ? Phải chăng lão bảo ta dùng sức để đấu với Vương Kiếm Anh là lầm lẫn ?

Nhưng gã thấy lão không nhìn mình, chân tay tiếp tục ra chiêu miệng không ngớt giảng giải :

-Bằng lấy góc vuông xông vào góc thì cái đó kêu bằng " Khinh đối khinh hoặc bàn rơi vào chỗ không ". Cầnp hảo mình trọng đánh vào chỗ khinh địch. Mình dùng chữ khinh để tránh chỗ trọng của địch. Còn về hai chữ thiểm tiến là lúc né tránh bên địch tiến kích vẫn ra chiêu phản. Thế là trong thủ có công. Lúc mình công kích cũng đồng thời nên né tránh hoàn chiêu của địch, cái đó là trong công có thủ.

Hồ Phỉ nghe lão nói khác nào như mình đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc, bụng bảo dạ :

-Nếu ta biết lý lẽ này từ trước thì vừa rồi tử võ với Vương thị huynh đệ chưa chắc đã bị thất bại.

Gã đem lòn kính trọng Triệu Bán Sơn hết chỗ nói.

Triệu Bán Sơn giải tiếp :

-Kinh lực về võ công thiên biến vạn hóa nhưng đặc biệt chia làm ba loại tức là "Khinh", "Trọng", "Không". Dùng " trọng " không bằng dùng " khinh ". Dùng " khinh " không bằng dùng "không". Trong quyền tuyệt có câu " song trọng hành bất thông, đơn trọng đảo thành công ". Song trọng là lấy sức tranh giành với sức. Mình đánh người, người cũng đánh mình thì sức mạnh kiềm chế được sức yếu. Đơn trọng là mình dùng tiểu lực để đánh vào chỗ vô lực thì chỉ một phát là thành công. Ta làm cho đại lực của địch rơi vào chỗ không thì nội lực của ta dù ít cũng thắng. Như vậy mới kể là cao thủ võ học.

Lão vừa nói vừa giơ tay chỉ chỗ, vạch ngang vạch dọc. Nhiều chỗ quyền pháp giống như chiêu thức Hồ Phỉ vừa đối chưởng với Vương Kiếm Anh. lão lại giải thích tưởng tượng là cách nào chiêu thức rơi vào quãng không, chiêu thức đánh thế nào cho có công hiệu.

Hồ Phỉ nghe tới đây càng tỉnh ngộ, miệng lẩm bẩm :

-Té ra Triệu Tam Gia phí bao nhiêu hơi sức là có ý chỉ điểm võ công cho ta.

Nên biết Trần Vũ là tên gian đồ phản bạn, mạo phạm người trên thì Triệu Bán Sơn dạy bí pháp Thái Cực Quyền cho hẳn làm chi ? Lão thấy quyền chiêu của Hồ Phỉ rất kỳ diệu nhưng gã chỉ ý vào đặc tính thông minh của mình để biến thế mà chưa hiểu về căn bản của quyền lý, lão cho là gã chưa gặp được danh sư chỉ điểm. Quy củ của võ lâm rất nhiều. Nếu là đệ tử phái khác muốn cầu giáo mình không nên chỉ điểm một cách khinh xuất để tránh khỏi làm méch lòng vị sư trưởng của họ. Đã nhiều họa hoạn xảy ra vì đệ tử phái này lại học võ của phái khác.

Thực tình Triệu Bán Sơn không biết Hồ Phỉ đã tự luyện chưa có thầy dạy. Gã nhờ cuốn quyền kinh tổ truyền tự học mà nên. Lão thấy gã là một lương tài chưa được gọt dũa, rất lấy làm tiếc. Lão đoán sư trưởng của gã chưa hiểu đến nơi đạo lý về võ học nên nhân dịp Trần Vũ hỏi về Loạn Hoàn Quyết là Âm Dương Quyết liền

đem những nét cơ bản võ học giảng giải cho gã nghe. Câu nói nào của lão cùng nhằm vạch những chỗ kém cỏi trong quyền pháp của Hồ Phỉ, có thể nói lão đã dốc điểm ra hết để truyền thụ. Lão còn biết Hồ Phỉ thông tuệ hơn người đủ khả năng lĩnh hội được. Còn bọn Vương Kiếm Anh, Mã Hành Không cũng nghe đấy nhưng những người này lớn tuổi thì dù có hiểu đạo lý chưa chắc đã trở lại gắng công rèn luyện cho đến trình độ này.

Hồ Phỉ trải qua một phen được chỉ điểm rồi mai hậu đi đến chỗ trở thành một tay cao thủ võ học. Đó là chuyện về sau.

Triệu Bán Sơn giảng giải xong, nhìn Trần Vũ hỏi :

-Triệu mỗ nói vậy có đúng không ?

oOo